కస్తూరి కన్నడ కథలు

– చందకచర్ల రమేశ్ బాబు

లాస్ట్ బెంచ్ అమ్మాయి

కన్నడ మూలం: శ్రీమతి కె.వి.రాజలక్ష్మి

తెలుగు అనువాదం: చందకచర్ల రమేశ బాబు

"హాయ్..."

కొత్త నంబర్ నుండి మెసేజ్. ఎవరై ఉండచ్చు ? అంతలో ఇంకో మెసేజ్.

"మెరూన్ కుర్తాలో రాజకుమారుడిలా ఉన్నావ్"

ఎవరో ఇక్కడి వాళ్ళే..... నా పరిచయం ఉన్నట్టుంది కానీ నాకు పరిచయం లేదు.

"హూ ఈస్ దిస్?" నా కుతూహలం బయటపడింది.

"నీనుండి నాలుగవ వరస"

నేను కూర్చుంది రెండో వరస.... నా వెనుక నాలుగు వరసలు... కుడివైపుకు మెడ తిప్పాను. నాలుగవ వరసలో ముగ్గురు కూర్చున్నారు. మొదటి రెండు కుర్చీల్లో వయసయిన పెదవాళ్ళు, అదే వరస చివరి కుర్చీలో ఒక అమ్మాయి ఇయర్ ఫోన్ పెట్టుకుని ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ ముసి ముసిగా నవ్వుకుంటోంది. ఏదో జోక్ ఎంజాయ్ చేస్తుంటుంది ! బహుశ బాయ్ ఫ్రెండేమో.....

"కాదు కాదు." నవ్వుతున్న ఎమోజి.

నేను కూర్చునుంది వేదిక ఎడమ వైపు. అంటే కుడివైపు నాలుగో వరస.....

చూపు అటు తిప్పాను. ఉన్న ఎనిమిది కుర్చీల్లో ఆరు నిండున్నాయి. ఇలా తుంటరి మెసేజ్ పంపగలిగే మొహం ఏదీ కనబడలేదు.

"చాలా మంది నన్ను ఎల్.బి.హెచ్ అనే పిలిచేవారు. ఐ బెట్. నీలాంటి వాళ్ళకు గుర్తుండకపోవచ్చులే" అనే ఛాలెంజ్ ఈ సారి.

నేను మళ్ళీ ఓడిపోయాను.

"దుబె. చాలా సేపయ్యిందా వచ్చి?" ఫణి గొంతు వినిపించి తల ఎత్తాను.

" అవును. ఒక అర్ధగంట అయ్యుండచ్చు. మనవాళ్ళెవరూ కనబడలేదు. చూస్తూనే ఉన్నాను. పుణ్యం. నువ్వైనా వచ్చావు కదా!"

" వర్కింగ్ డే కదా గురూ ! మన ఆక్చువల్ ప్రోగ్రాం ఎల్లుండి. ఈ రోజు వచ్చేది చాలా ఆత్మీయులైన వాళ్ళు, లేదా నీలాంటి ప్రత్యేక అతిథులు, అంటే దూరం నుండి వచ్చినవాళ్ళు " నవ్వాడు.

మా స్కూలు స్నేహితులలోని ఉదయ్ గాడికి 40 సంవత్సరాలు నిండాయి అన్నది ఒక సాకు మాత్రమే. మిత్రులంతా కలవాలనుకున్న సమయంలోనే వీడి బర్త్ డే. వాట్సప్ గ్రూప్ లో 50 కంటే ఎక్కువ మిత్రులున్నా రోజూ పాల్గొనేవాళ్ళు తక్కువే. కొంతమందినయితే ఇంతవరకూ చూడనేలేదు. డి.పి లలో వాళ్లవి కాని ఫోటోలు పెడితే వాళ్ల మొహంకూడా జ్ఞాపకం వచ్చే అవకాశం ఉండదు.

" ఓ ! మన సుందరి కూడా ఇక్కడే ఉంది. ఎప్పుడొచ్చారో అమ్మగారు? ఇలా వెనుక వరసలలోనే ఉన్నావు ?" అంటూ అల్లరి చేస్తూ వెనక వరసల వైపు సాగాడు. వాడి వెనుక నేను కూడా. " అవును. దీంట్లోనే మజా మరి. చివరినుండి నాలుగవ వరస " అంటూ ఆమె నా వైపు చూడగానే నాకు షాక్ తిన్న అనుభవం.

" తను సృజన. మన క్లాస్మేట్. లాస్ట్ బెంచ్ అమ్మాయి అని ఆట పట్టించేవాళ్ళం"

ఎల్.బి.హెచ్.... ఇప్పుడర్థమయ్యింది. "సారి. గుర్తుపట్టలేదు." వెర్రి నవ్వుతో అన్నాను.

"వీడు తెలుసు కదా. అనుపమ్ దుబె"

" అందరికీ పి.ఎం తెలుసు. కానీ పి.ఎం. కు అందరి పరిచయం ఉండదు కదా ?" చొట్టలు పడిన బుగ్గల్లో మరింత అందం. నేను మళ్ళీ ఎరుపెక్కాను. ముగ్గురమూ ఒకే చోట కూర్చున్నాము. వాళ్ళిద్దరూ ఏవేవో మాట్లాడుకుంటున్నారు. నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు – నా దృష్టంతా ఆమె పైనే !

స్కూల్లో అందరికంటే ముందున్న నాకు ఎవరూ అగుపడేవారు కారు. ఒక రకమైన అంతర్ముఖిని. ఎక్కువగా కలిసేవాణ్ణి కాదు. ఔట్ డోర్ ఆటలు అంత ఆడేవాణ్ణికాదు. చదరంగం ఆడేవాణ్ణి. అందులోనూ ప్రత్యర్థిని ఓడించడమే గురి.

"అయ్యో సారి ! నువ్వున్నావన్నదే మరచిపోయి కబుర్లలో పడిపోయాము. సృజి నా కజిన్ నే పెళ్ళాడింది. నాకు వదిన వరసవుతుంది. నేను మాత్రం సృజి అనే పిలుస్తాను. కలిసి చదువుకున్నాం కదా అదే చనువు...." నేను సన్నగా నవ్వాను. వెడల్పాటి క్లిప్పుతో దట్టమైన జుట్టును బిగించి కట్టింది. రెండూ భుజాలకు తాకుతున్న శిరోజాలు. విల్లులాంటి

కనుబొమలు, సన్నగా రాసిన కాటుక, కనీ కనిపించని చిన్న బింది ఇవన్నీ ఆమె వయస్సును దాచివేస్తున్నాయి. తేలికపాటి క్రేప్ చీరకు, ముప్పావు స్లీవ్స్ డిజైనర్ బ్లౌజ్ ఆవిడ సౌందర్యానికి మెరుగులు దిద్దుతున్నాయి.

నాలోని మగవాడు నిద్రలేచాడు. ఆవిడ అప్రతిమ అందాన్నికళ్ళతోనే పీల్చుకుంటున్నాను. ఒకసారి చటుక్కున ఆమె నా వైపు తిరిగినప్పుడు తప్పు చేసిన వాడిలా తలదించుకున్నాను. మళ్ళీ మామూలే- ఆమె మాట్లాడేటప్పుడు, నవ్వినప్పుడు మెరుపులా తళుక్కుమని మాయమయ్యే బుగ్గల పైని చొట్టల్లో నేను మునిగిపోయాను. పైకి రావాలనే ఉద్దేశాన్నిమరచిపోయి, అక్కడే ఉండిపోవాలనే ఆశ... తర్కం, నైతికతల సరిహద్దులనన్నిటినీ చెరిపేస్తూ.

ఉదయ్ చివరి తమ్ముడి పెళ్ళి ... గ్రూప్ లో మెసేజ్ వేసినా ఫణిగాడు చెప్పినట్టు వర్కింగ్ డే. అది కూడా ఉదయం పూట కాబట్టి మనవాళ్ల అటెండెన్స్ తక్కువ. ఎలాగూ ఎల్లుండి ఉదయ్ ఆతిథ్యం రిసార్ట్ లో ఉంది కదా. అక్కడ అంతా కలుస్తున్నాము .

అంతలో “ అందరూ పదండి భోజనాలకు. డైనింగ్ హాల్ పైనుంది” అంటూ ఉదయే స్వయాన వచ్చి మాకు కూర్చునే వ్యవస్థ చేసి వెళ్ళాడు.

“ మా వంటకాలు మీకు అపురూపమేమో ! ఒక పట్టు పట్టండి” నా పక్కన కూర్చున్న సృజనా కామెంట్.

“ వాడేం కొత్తవాడా నీకు, మీరు-అండి అనడానికి ? నువ్వు అను చాలు వీణ్ణి” ఫణి మధ్యలో అన్నాడు.

“ నాలుగు నెలలయింది ఇండియాకు వచ్చి. కానీ నాకు గుజరాతీ భోజనం ఇంకా దొరకలేదు. మా వంటవాడికి వచ్చేది బాజ్రా రోటి, దాల్, చపాతి, సబ్జి అంతే. వాడు లేనప్పుడు అన్నం, సాంబార్ వండుకుంటాను” అన్నాను, వేళ్ళకంటుకున్న వాటిని నాకుతూ. పరమాన్నాన్ని నాలుగూ వేళ్ళతో జుర్రుకుంటున్న ఫణివైపు మెచ్చుకోలుగా చూశాను. “ ఇలా తినాలి అలా తినాలి అనేవాళ్ళు నా పక్కన కూర్చోకూడదు. భోజనం తన ఇష్టం, చూపులు ఇతరుల ఇష్టం. ఏమంటావు” ఫణి అడిగాడు.

“అవును” అంటూ సృజన వైపు చూశాను. తినేటప్పుడు తన బుగ్గ పైన పడే చొట్ట చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉంది. నా విస్తరిలో ఆమె ముఖమే కనిపించి, ఖంగుతిన్నాను.

“ నాకు మైసూర్ పాక్ సహించదు. వద్దన్నా వడ్డించారు” సృజన గొణిగింది.

“ నాకు వెయ్యి” అనడానికి మొహమాటం. “ నాకు శుగర్. దుబెకు వెయ్యి, ఫరవాలేదు” అన్న ఫణి మాటలకు “ ఫరవాలేదు కదా “ అంటూ తన ఆకులోని మైసూర్ పాకు ముక్కను నా ఆకులో వేసింది సృజన. మా ఇద్దరి మధ్య ఉన్న తెర మెల్లిగా కరిగినట్టు భ్రమ నాకు. “నాకు చాలా ఇష్టం” అంటూ మొహం ఇంత చేసుకున్నాను.

భోజనం తరువాత తాంబూలం కవర్ ఇస్తూ ఉదయ్ " దుబె, నువ్వు వచ్చింది నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది. పది సంవత్సరాలు దాటింది నిన్ను చూసి. ఎనీ వే ఎల్లుండి సాయంత్రం అందరూ మిస్ చెయ్యకుండా రావాలి" అంటూ మళ్ళీ ఆహ్వానించాడు.

"దీన్నేం చేసుకోను ? ఉన్నది హోటల్లో" తాంబూలం కవర్ వైపు చూస్తూ అన్నాను.

" ఈమెకివ్వు. కొబ్బరి హల్వా చేస్తుంది. ఒకసారి టేస్ట్ చేశాను. సుధీకు కూడ ఇష్టం. కదూ సృజీ ?"

ఆమె కూడా అవునన్నట్టు తలూపింది.

" సుధీ అంటే మీ భర్తా ?" ఈ సారి నేరుగా తననే అడిగాను.

"సుధన్వ... ఫ్రెండ్. ఫ్యామిలీ సర్కల్ లో సుధీ " అంటూ నవ్వింది. వేసుకున్న పాన్ వల్ల నాలుక అరుణ వర్ణం కొత్త అందాల్ని చిందింది.

" పెళ్ళి చేసుకున్న అమ్మాయి తాంబూలం వేసుకున్నప్పుడు నాలుకకు వచ్చే ఎరుపు ఆమెకు భర్త పైన ఉండే ప్రేమకు సంకేతం. ఎరుపు ఎక్కువైనట్టల్లా ప్రేమ ఎక్కువ అని అర్థం" వయస్సులో ఉన్నప్పుడు ఇంట్లో పెద్దావిడ చెప్తున్న మాటలు. సృజన తన భర్తను చాలా ఇష్టపడుతుందేమో ?

" ఉదయ్ ఫంక్షన్ ఎల్లుండి కదా ? రేపు మా ఇంటికి భోజనానికి రండి.... ఫణీ, నువ్వు తీసుకురా. టిఫిన్ చేసి వచ్చెయ్యండి. చిన్నప్పటి మాటలు, అల్లర్లు అన్నీ మాట్లాడుకోవడానికవుతుంది"

నా తాంబూలం కవర్ తన కవర్ తో పాటు కారు వెనక సీటుకు చేరుకుంది. బై అని చెయ్యాడించి, కారు ముందుకు దూకించింది. నా కోతి మనసు చిందులేసింది.

"నేను అవంతి ఇంటికి వెళ్ళాల్రా. అమ్మ అక్కడే ఉంది. ఈ రోజు వస్తాను అన్నాను " ఫణితో అన్నాను.

" రారా. నేను డ్రాప్ చేస్తాను" అనగానే కాస్త రిలీఫ్ గా ఫీలయ్యాను.

"నేను సృజనను గుర్తే పట్టలేదురా. ఫర్ దట్ మ్యాటర్, నాకైతే మన చాలా మంది క్లాస్మేట్ల ముఖాలే గుర్తు లేవు" కార్లో మాటలు మొదలుపెట్టాను.

" నువ్వు అన్నిట్లో టాప్ కదరా. మా మాదిరిగానా ? అల్లరి, తుంటరి పనులు చేసే గ్రూపంతా మాది. అలా చూస్తే యుఎస్ ఎ నుండి వచ్చే గెస్ట్ కు ఆతిథ్యం నాది అన్నప్పుడు ఆ అతిథివి నువ్వని నా కలలో కూడా అనుకోలేదు. నువ్వు ముందు మాదిరిగానే ముభావంగానే ఉంటావని అనుకున్నాను. నువ్వు చాలా మారిపోయావు. నా కంఫర్ట్ జోన్లోకి వచ్చేశావు నువ్వు. నిజమైన స్నేహం ప్రారంభమయ్యిందే అప్పటినుండి"

" అవును. ఉద్యోగం, దాంపత్యం.... నాకు చాలా పాఠాలు నేర్పాయి.. మార్పు అనివార్యమయింది"

"మరంత లేకపోతే ఇక్కడికి తిరిగి వచ్చేవాడివా నువ్వు ? వదిలెయ్యి. అంతా సరిపోతుందిలే "

" లేదు ఫణీ ! నేను మళ్ళీ అక్కడికి వెళ్ళే అవకాశాలు తక్కువ "

ఫణి ప్రశ్నార్థకంగా కనుబొమలెగరేశాడు.

" అవును. శర్మి ఇక్కడికి ఎప్పుడూ రాదు. ఆమెకు అక్కడి ఆకర్షణ గాఢంగా ఉంది. నేనెప్పుడూ అక్కరలేని పాత్ర ఆమెకు. నాకు అక్కడ ఉండడం అసాధ్యమనిపించి ఇక్కడికి తిరిగి వచ్చేశాను. నా నిర్ణయన్ని కొడుకు విపిన్ సమర్థించాడు. విపుల మాత్రం నా కూతురుగా పెరగనేలేదు. అది ఎప్పుడూ వాళ్లమ్మ కూతురే !

నా పైన ఏమాత్రం అటాచ్మెంట్ రాలేదు. ఊపిర్లందని వాతావరణం. ఎలాగూ ఆమె ఉద్యోగం చేస్తోంది. నానుండి ఏమాత్రం అపేక్షించడం లేదు. అయినా కానీ ఇల్లు ఆమెకే వదిలేశాను. నా పిల్లల తల్లి ఆమె. అంతే. నా డార్లింగ్ మాత్రం కాలేదు"

ఇంత చెప్పేటప్పటికి నా గొంతు గద్గదమయ్యింది. నాది నిస్సారమైన దాంపత్యం అన్నది వాడికి తెలియనిదేమీ కాదు. దానికొక తార్కిక ముగింపునిచ్చింది మాత్రం ఫణిని కదిల్చివేసింది.

రెండు నిమిషాల సిగ్నల్. సెంకండ్లు గడుస్తూ ఉన్నాయి– 120,119,118.....

శర్మిలా నా భార్యగా వచ్చినప్పటి నుండి " నాకు మీతో పెళ్ళి అసలు ఇష్టం లేదు. ఇంట్లోవాళ్ళ బలవంతానికి కట్టుకున్నాను" అని మొదటి రోజే విషం కక్కింది. ఇవ్వాళ కాకపోతే రేపు సరిపోవచ్చు అనే ఆశతో ఐదు రోజుల హనిమూన్ గడిచింది – హనీ లేనీ అమావాస్య చంద్రుడి మాదిరి.

ఆరు నెలలైనా "విశేషమేమీ లేదా" అని వాళ్ళ వైపు వాళ్ళు సందేహించినప్పుడు నాలోని అసురుడిది పైచెయ్యయ్యింది.

విపిన్ పుట్టాడు. అమెరికాకు వెళ్ళిన తరువాత పాశ్చాత్య దుస్తులవైపు వాలిన శర్మిని చూసి ఆశ్చర్యమేసింది. అవసరం కంటే ఎక్కువే ప్రదర్శించే ఆ దుస్తుల్లో అప్సరసలా కనిపించింది. నేను ఎక్కువగా ప్రతిఘటించలేదు. ఆ రోజుల్లోనే విపుల అంకురించింది. కౌటుంబికంగా మా ఇద్దరిది అన్యోన్య దాంపత్యమే అని ఋజువయింది. కట్టుకున్న తప్పుకు తల్లినైనాను అని గొణుగుతూనే ఉండేది. కలయిక అన్నది సృష్టిక్రియకు మాత్రమే, వినోదానికి కాదు అన్నది ఆమె తలలో పాతుకు పోయింది. ఆమె ఉద్యోగానికి చేరినాక మా ఇద్దరి మధ్య మాటలే కరువైనాయి. విపిన్ నన్ను కాస్త దగ్గరయ్యాడు తప్ప విపుల వాళ్లమ్మ మాదిరే. స్వభావంలోనూ అంతే. పదిహేను సంవత్సరాలు అక్కడ గడిపి ఇక చాలు అనిపించేటప్పటికి గుజరాత్ లోని రిసర్చ్ ఇన్ స్టిట్యూట్ లో సీనియర్ సైంటిస్ట్ పోస్ట్ వచ్చింది. వెళ్ళాలన్న నా నిర్ణయాన్ని తెలియజేశాను. " నేను రాను. ఇక్కడే ఉంటాను" అని నిర్మొహమాటంగా చెప్పేసింది. పెద్దవాడవుతున్న విపిన్ మాత్రం " బెస్ట్ విషస్, మిస్ యు డాడ్ " అంటూ వీడ్కోలు పలికాడు.

" దుబే. నా కజిన్ సుధీది కూడా ఒక రకమైన ట్రాజడీ" ఫణి మౌనాన్ని తుంచాడు.

"సుధి అంటే సృజన వాళ్ళాయనా?" చెవులు నిమిరాయి. " అయినా తనను చూస్తే అలా అనిపించలేదు"

"నీ బాధ మాత్రం మొహంలో కనిపించిందా ?" వాడి గొంతులో కారం ధ్వనించింది.

నేను గమ్మునయిపోయాను.

"సుధీ ఒక హీరోలా ఉండేవాడు. సృజి కూడా తక్కువదేం కాదు. ఇద్దరూ మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ లా అనేలా ఉండేవారు. ఆజన్మ శ్రీమంతుడు. ఉన్నత విద్యాభ్యాసం. బిజినెస్ దేనికీ తక్కువ లేదు. సృజి, నేను ఇద్దరూ కలిసి సుధీని అల్లరి చేసేవాళ్లం. వాడు దాన్నిచాలా ఫ్రీగా తీసుకునేంత... మా ముగ్గురినీ ఒక మంచి స్నేహభావం ముడివేసింది"

"....."

" పెళ్లయిన సంవత్సరానికి వాడికి పెద్ద ప్రమాదం జరిగింది. బ్రతికి బట్టకట్టిందే గొప్ప. లైంగిక సామర్థ్యం పోగొట్టుకుని క్రుంగిపోయాడు. మానసిక వేదనకు అంతులేకుండా పోయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో సృజి స్థితి చాలా శోచనీయంగా మారింది. ఇంకా చిన్న వయస్సు నీది, ఇంకో పెళ్ళి చేసుకొని సెటిల్ అవ్వమని కొన్ని రోజులు బ్రతిమాలాడు – కానీ సృజి ఒప్పుకోలేదు. దాంతరువాత చదువు కొనసాగించి ఎం.ఎ చేసి, కాలేజీలో లెక్చరర్ అయ్యింది. ఇంకో ఐదారు నెలల్లో డాక్టరేట్ వస్తుంది"

"బ్రిలియన్స్ ఆడ్స్ టు బ్యూటీ"

" రాత్రయితే మాత్రం అదే ఇల్లు, అదే సుధీ...." నేను కొనసాగించాను.

సర్రున నా వైపు చూశాడు ఫణి, నాకు సిగ్గనిపించింది.

" సృజిని చూస్తే పాపమనిస్తుంది. బట్ ఇట్స్ టూ పర్సనల్. ఏం చెప్పగలం?"

" అవును. నిజమే "

ఉదయం మెసేజ్ లో జరిగిన అల్లరిని వాడితో షేర్ చేద్దామా అనిపించింది. ... కానీ మళ్ళీ ఎందుకో వద్దనిపించి గమ్మునున్నాను.

" నా గురించి సృజికి ఏమైనా తెలుసా ?"

"సృజికే ఏమిటి? మన గ్రూపులోని చాల మందికి తెల్సుంటుంది. అందులోనూ నువ్వొక్కడివే రావడం. నువ్వు రాకముందే తనకు నీ దాంపత్యంలోని చేదు గురించి తెలుసు. నీ భార్య కలీగ్ స్వరూప్ దత్త. సృజికి కూడా ఫ్రెండ్ అతను. ఇదొక "ఎవ్వరికీ చెప్పొద్దు" బాపతు. సృజి నాకు చెప్పినప్పుడు నాకు కొత్తగా ఏమీ అనిపించలేదు. మరో ఇద్దరు గుసగుసలు పోయారు. సూక్ష్మంగా నేను నీ విషయాన్ని షేర్ చేశాను. చెప్పాను కదా గురూ ! మేమంతా గాసిప్ చేసుకుంటుంటాం. అదీ మనకు పరిచయమున్న వాళ్ల విషయం అంటే కొంచెం కుతూహలం ఎక్కువే – ఇది మనిషి

సహజ గుణమనుకో. అదే టార్గెట్ మనిషి ఎదురుగా వస్తే దివ్య మౌనం అందరిదీ. అదొక అందరూ ఒప్పుకున్న మాయాగుణం. దీనికెవరూ అతీతులు కారు.”

నేను నిట్టూర్చాను.

నా పరిస్థితి తెలిసి సృజి అక్కర చూపించిందా ? తనకూ నా పైన క్లాస్మేట్ అని మాత్రమే కాక ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధ ఉందా ? అలా కాకుంటే నా ఆకులోకి స్వీట్ వేయడం, తాంబూలం కవర్ ను నిరాకరించకుండా తీసుకోవడం వీటన్నిటినీ ఎలా అనుకోవాలి ? ఒకటయితే నిజం. ఫణిచెప్పింది విన్న తరువాత సృజన పట్ల ఆకర్షణ పెరిగి, మెల్ల మెల్లగ ఆవరించుకోసాగింది.

★★★★★★★★★

రాత్రంతా సృజనా చుట్టే నా ఆలోచనలు. ఈ దాహం ఎంత క్లిష్టమైనదో ? ఇటీవల డేటింగ్ చాలా సాధారణమైనా, నా తరం వాళ్ళు ఎటూ కారు. పెళ్ళికి అనుమతి దొరికేదాకా అంతా ఆత్రత, కుతూహలాలే. పెళ్ళైన తరువాత ఏ ఒక్కరికి ఆసక్తి లేకపోయినా తరువాతి జీవితం నిస్సారమే. శర్మి ప్రవర్తన చూసి, రాక్షసుడిలా ప్రవర్తించాలనిపించినా, తట్టుకునేవాణ్ణి. దైహిక వాంఛ కూడా మన రోజూవారి ఆకలి, నిద్ర మాదిరిగానే కదా అని ఎందుకు అనుకోరో మరి ? “ నా పెళ్ళాం ఊరెళ్ళినప్పుడు నా బాధ చెప్పునలవికాదు. అదృష్టవశాత్తు నీ భార్య నిన్ను అర్థం చేసుకుందిలే. ఫర్లేదు” సహోద్యోగి కర్పూర్ అనడం విని క్షణకాలం అసూయ అనిపించింది మాత్రం నిజం. ఈ దురదృష్ట జీవితానికి అదే చాలా అరుదు. సరే ! ఎలాగూ ఆ బంధాన్నుండి బయటికి రావడం జరిగింది . శర్మిలా నా మట్టుకు ఒక ముగిసిన అధ్యాయం.

చప్పున సృజన మొహం కళ్ళ ముందుకొచ్చింది. దాంపత్యం అనే సాకుతో సాంగత్యం అనే వాస్తవాన్ని జయించేసిందా ? లేదా సమాజపు కంచె, నైతికత సరిహద్దును దాటలేని వివేకమా ? అయితే నన్ను అల్లరి చేసిందెందుకు ?ఊరికే మాత్రం కాదు. అలా చూస్తే, గ్రూప్ లో తను ఎక్కువగా వచ్చేది కాదు. నెలకో, రెణ్ణెల్లకో ఒక రెండు ఫార్వర్డ్ లు, కామెంట్లు అంతే. నా దుస్తుల్ని గుర్తించి మెచ్చుకుంది అంటే నా సంగతి తెలిసినప్పటినుండి నన్ను ఫాలో చేస్తోందా? చివరికి నేను ఇక్కడికి వచ్చానన్న తరువాత మాట్లాడడానికి అవకాశం కోసం కాచుకుందా ? ఉదయ్ ఇంటి ఫంక్షన్ ను క్యాచ్ చేసుండచ్చా ? నా పైన తనకు ఆకర్షణ.... నాకున్నట్టు ? ఒంట్లోని రక్తమంతా ముఖంలోకి వచ్చినట్టయింది. నన్ను మెచ్చుకోని కారణాలంటూ లేవు.

లాస్ట్ బెంచుకు ఫస్ట్ బెంచ్ పైన క్రష్ ! నా ఆలోచనకు ఎందుకో నవ్వు రాలేదు. నా నిద్రను మాత్రం లాక్కునేంత ఆవరించేసింది.

★★★★★★★★★★★★★★

పొద్దున ఆరు గంటలకు ఫణిగాడు ఫోన్ చేసి " సారీ రా ! ఈ రోజు ప్రోగ్రాం క్యాన్సల్. నాకు అర్జెంట్ పనుంది. సాయంత్రం దాకా తీరిక లేదు. ఏడు గంటల పైన సృజికి ఫోన్ చేస్తాను. ఏర్ పోర్ట్ వైపు వెళ్తున్నాను. రేపు రిసార్ట్ లో కలుద్దాం. బై" అని సుప్రభాతం పాడినప్పుడు, ఛ ! తనను దగ్గరినుండి చూడాలి, మనసారా కబుర్లు చెప్పే అదృష్టం తప్పిపోయిందే అనిపించి అసహాయత కమ్మింది. పది నిముషాల తరువాత సృజన కాల్. ఫణిగాడి మెసేజ్ చెప్పాను.

" ఛ ! రేపు దొరకనీ చెప్తా వాడికి. సరే. మీ ప్రోగ్రామేమిటి ?"

" చెప్పుకోదగ్గట్టు ఏం లేదు – మీ ఇంటికి వచ్చే ప్రోగ్రాం ఉండడం వల్ల మా కజిన్ కు రేపు వస్తానన్నాను." నా గొంతులో మొహమాటం తొణికింది.

" అలాగయితే స్నానం చేసి మా ఇంటికి రండి. జతగానే టిఫిన్ చేద్దాం"

".... "   నేను వింటోంది నిజమేనా ?

" హలో ! ఏంటి బదులే లేదు మీ దగ్గరినుండి ! మిమ్మల్నేం తినెయ్యను నేను . రండి"

ఆ రకమైన బలవంతానికి లొంగిపోయాను. లొకేషన్ షేర్ చేసింది. కాస్త కంగారనిపించినా ఉత్సాహం మళ్ళీ చిగురించింది. ఎలాగూ ఒక్కణ్ణే వెళ్తున్నా. ఏదైనా గిఫ్ట్ ?

ఇంత పొద్దున్నే ఏ కొట్టూ తెరచి ఉండదు. అప్పుడే గుర్తుకొచ్చింది. శర్మిలకు అని ఒక చీర తీసింది ఉంది. అమ్మకు నా గురించి తెలియదు కదా ! అందుకే కిట్ నుండి ఆ చీర పౌచ్ తీశాను. నెమలి పచ్చ రంగు, నీలం అంచు పట్టుచీర. సృజనకు నప్పుతుంది అనిపించి తీసి పెట్టుకున్నాను.

★★★★★★★★★★★★★★★

సృజన ఇంటిని చేరేప్పటికి ఎనిమిదిన్నరయింది. " హాయ్ ! రండి. నమ్మకం కలగడం లేదు. యు ఆర్ హియర్ " మెత్తటి కరచాలనంతో స్వాగతించింది. "ఫీల్ ఫ్రీ" అనడం మరచిపోలేదు. వంటింటి నుండి ఏదో స్వీట్ ఉడుకుతున్న పరిమళం. " ఇక్కడికే రండి" సృజన పిలుపు విని లోపలికి వెళ్ళాను. " టిపిన్ రెడి. ఇడ్లి, చట్ని. ఉడుపి హోటల్నుండి వడ, సాంబార్ తెప్పించాను. మంచి కాంబినేషన్. మీ ఫేవరెట్ హల్వా ఎలాగూ ఉంది" నవ్వింది. " మీరు అనద్దు" అన్నాను. " మరి. ప్రేమతో అను అననా ?" కన్ను కొట్టి నవ్వింది. ఇంట్లో నేను అనుపమ్, అను. బయట దుబె. పులకలు లేచాయి. " ప్రేమతో అయితే సరే" అన్నాను. టిఫన్ ముగించేంతలో మా ఇద్దరి వ్యక్తిగత విషయాలన్ని బయటికి వచ్చాయి. ఇద్దరూ కలిసి వంట ముగించింది ఒక మధురమైన అనుభవం. నేను తెరచి ఉంచిన పుస్తకాన్నయ్యాను. "సుధీకి

నన్ను ముట్టుకోవడానికి కూడా గిల్ట్. నా స్పర్శ అతడికి బాధ కలిగిస్తే అని నాకు మొహమాటం. ' సృజి. మిరుమిట్లు గొలిపే నీ అందం చూస్తుంటే నాకు బాధ కలుగుతుంది. ఇంకో పెళ్ళిచేస్కో' అని ఎగిరాడు. 'ఫిజికల్ ఇంటిమసి కోసమైతే నాకు అక్కర్లేదు' అనేశాను. బట్ వి ఆర్ గుడ్ ఫ్రెండ్స్. దట్ ఈస్ ఫైన్" కళ్ళలొ తడి కనిపించింది." నేను కూడా సామాన్యమైన ఆడదాన్ని. ఆశలు నన్ను కూడా సతాయించకుండా ఉండవు. ఇలా విరిసి అలా వాడిపోతాయి అంతే" నవ్వింది కన్నీళ్ళ మధ్య.

" ఐ క్యాన్ ఫీల్ యువర్ ఎగొని" ఆమె దుఃఖానికి వంత పలికాను. " హాం. మరచిపోతానేమో. నీకొక గిఫ్ట్" అంటూ చీర పౌచ్ ఇచ్చాను. దాని నేపథ్యాన్ని కూడా చెప్తూ "ప్రతి చీర పైనా దాన్ని కట్టుకునేవారి పేరు రాసుంటుంది. థ్యాంక్యూ" అంటూ చీరను విప్పి పైన వేసుకుని " నాకు నచ్చిన రంగు ఇది" అంటూ భుజాలు ఎగరేసింది.

" లెట్ మి కన్ఫెస్. నేను నిన్ను నిన్నటి నుండి చాలా మిస్సవుతున్నాను." మనసులోని మాట గొంతునుండి బయటకు రాక ఒక నవ్వు నవ్వి ఊరుకున్నాను.

★★★★★★★★★★★★★★★

"పది నిమిషాలు.. టేబల్ రెడి చేస్తాను– అప్పటిదాకా రేడియో వింటూ ఉండు" అంటూ ఒక అరచేతి వెడల్పు రేడియో ఆన్ చేసింది.

" లగ్ జా గలే కె ఫిర్ " పాట మంద్రంగా వినిపించింది.

నేననుకున్నదానికంటే ఎక్కువగా ఏమేమో జరుగుతోంది. సమాన దుఃఖితులు. ఒకరొకొకరు దగ్గరవ్వాలని గుంజుతున్న మనసులు. విశ్లేషణ ఎందుకు ? ఈ క్షణం మాది. అంతే. ముందేమవుతుందని ఖాతరు లేదు. నైసర్గిత విపత్తు, ప్రమాదాలతో అమాయకుల చావులు, బాధలు, కంగారు పెట్టే షాకింగ్ వార్తలు. పారాణి ఆరక ముందే నవ దంపతుల దుర్మరణం, శవాలను చూడడానికి వెళ్లి శవాలయిన ప్రజలు, భూపతనంలో కనుమరుగైన అసంఖ్యాత ప్రజలు, ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయిన కుటుంబం,.. ఒకటా.. రెండా. అనిశ్చిత బ్రతుకుల్లో ఏదీ చెప్పి రాదు. అలాగే అవకాశం కూడా. మా కోరికలు అబద్ధంకావు– తప్పు ఒప్పు చాల వ్యక్తిగతం. మన సుఖ దుఃఖాలకు మనమే బాధ్యులం అయితే బాధలో ఎందుకు ఉండాలి? ఆహ్వానం వచ్చినప్పుడు అక్కర్లేదనే నాటకం ఎందుకు ? నాలోని నేను అతృప్తుడినై ఏం సాధించాలి ? ఎవరిని మెప్పించాలి? అలాగే మనసు నొప్పించని సృజి.... ఖర్మ అనుకుంటూ తెరచాటున ఏడవాలా? జీవితమంతా, భయపెట్టే భయానికి ఎందుకు భయపడాలి ? పాటకు సమాంతరంగా నా మనసు కూడా తర్కిస్తోంది.

★★★★★★★★★★

సృజన బలవంతానికి ఒక ముద్ద ఎక్కువే తిన్నాను.

"ఇక బయలుదేరుతాను" బలవంతంగా లేచాను.

"వద్దంటే ఉండిపోతావా"

ఒక క్షణం తబ్బిబ్బయినా " సీ యూ" అంటూ మర్యాదపూర్వకమైన హగ్ కు చేయి సాచాను.

నేననుకున్నదానికి వ్యతిరేకంగా కరచాలనం ! "థ్యాంక్యూ వెరిమచ్ ! రేపు సాయంత్రం మళ్ళీ కలుద్దాం. ఉదయ్ ఆతిథ్యంలో " నవ్వుతూనే వీడ్కోలు పలికింది.

ఆ క్షణం సిగ్గనిపించింది.

లాస్ట్ బెంచ్ అమ్మాయి ఉన్నట్టుండి ఫస్ట్ వచ్చినట్టూ, నేను ఫేల్ అయినట్టూ అనిపించి ఓడిపోయినట్టనిపించింది.

నవ్వు ముసుగుతోనే బయటకు నడిచాను.

ఆకాశంలో అప్పుడే ఉదయిస్తున్న ఇంద్రధనస్సు అందంగా ఉండింది. "సూర్యుడికిరణాలు చినుకుల ద్వారా ప్రసరించినప్పుడు వక్రీభవించి ఇంద్రధనస్సు ఏర్పడుతుంది" అని పాఠశాలలో చదివాము. ఇంద్రధనస్సున్న చోట సృజి నవ్వినట్టనిపించింది.

★★★★★★★★★సమాప్తం★★★★★★★

COMMENTS